

[Boeck-Hansen.]

Led i den Beskæftigelsespolitik, den arbejder med i Øjeblikket. Mig forekommer det at være lidt unaturligt. Men efter Lovforslaget vil man lægge Bestemmelsen af, hvor lang den lovlige Arbejdstid normalt skal være, over i Organisationernes Hænder, hvad enten de paagældende Mennesker er Medlemmer af disse Organisationer eller ej. Det vil vistnok de, der ikke er Medlemmer af Organisationerne, ikke finde rigtigt, og det er da vist ogsaa et forkert Sted at lægge Afgørelsen, naar man vil lovfæste Arbejdstidens Længde. Det, man vil gøre, er i Virkeligheden at lade Organisationerne træffe Bestemmelsen. Navnlig naar det gælder en saa forholdsvis lille Organisation som Handels- og Kontormedhjælpernes, synes det at være ganske urimeligt. Men det, der er Grundlaget for Lovforslaget, er vel, at man har villet give det Udseende af, at det vilde betyde saa meget for Beskæftigelsen at faa et Forbud mod Overarbejde. Derom har allerede det ærede Medlem Hr. Leonhard Hansen sagt, at et saadant Forbud betyder ikke ret meget. Dette ærede Medlem har allerede oplyst, at det betød ikke saa meget mere end en Forøgelse af Arbejdsdagene med 2 pCt., „hvis dette Tal da er rigtigt“. Ja, nu ved jeg ikke, hvorfor man ikke skal tro paa de Tal, der bliver udregnet. Vi tror dog alle paa, at Taludregningerne i Statistisk Departement er rigtige. Hvorfor skulde man ikke tro paa dette? Jeg ved ikke andet, end at man har Ret til at kræve at blive troet, indtil noget andet er blevet bevist. Bevisbyrden ligger vist et andet Sted. Men det Arbejde, som man her vil tillade udført som Overarbejde, er praktisk talt det samme, som hidtil udføres som Overarbejde, hverken mere eller mindre. Men der er altsaa dette særlige ved Lovforslaget, at det kræves, at man spadserer Overarbejdstiden af. Dette er nu en Uorden! Dette er en meget vanskelig Ting at gennemføre. Det kan se meget godt ud paa Papiret, men det er uhyre vanskeligt at gennemføre i en Bedrift. Det ærede Medlem har maaske ikke tænkt over, hvor vanskeligt det vilde være, men hvis det ærede Medlem kendte til de Forhold, vilde han være klar over det. Der er bl. a. det at bemærke ved dette Forbud, at det ikke vil blive forbudt f. Eks. en Malersvend at gaa ud og arbejde efter sin normale Arbejdstids Udløb. Der er jo intet Forbud i saa Henseende, og det kan altsaa meget godt finde Sted, at en Svend, naar han forlader sit Arbejde hos Mesteren, gaar ud at arbejde paa egen Haand. Jeg synes, det var rime-

ligt, om man havde taget dette med i Lovforslaget og ind under Forbuddet mod Overarbejde.

I § 4 d) staar der, at Arbejdsgiveren om muligt skal søge Tillidsmandens Tilladelse til Overarbejde. Det forekommer mig ganske besynderligt, at man vil tillægge en saadan Tillidsmand en offentlig Myndighed, altsaa at han med Loven bag sig kan sige: Nej, nu maa dette eller hint ikke udføres! Det er dog vist for stor Myndighed at tillægge en Tillidsmand, man maa jo erindre, at denne Tillidsmand er valgt af Arbejderne, men ikke af Arbejdsgiverne, saa disse har maaske ikke den samme Tillid til ham som Arbejderne.

Spørgsmaalet om, hvorvidt der foreligger en Lovovertrædelse eller ikke, skal afgøres af et Tremandsudvalg fra Arbejdsraadet; Formanden og to Medlemmer af Arbejdsraadet skal udgøre et saadant Udvalg. I al Beskedenhed tillader jeg mig at gøre opmærksom paa, at dette Arbejdsraad udelukkende bestaar af Mennesker, der har andet Arbejde at gøre, hele Arbejdsraadets Arbejde i denne Sag udføres altsaa paa Overarbejde. Hvorfor i al Verden skal man lægge mere Arbejde paa de Mennesker, end de har i Forvejen? — det strider jo mod Lovforslagets Aand. En saadan Afgørelse af, hvorvidt der er sket en Lovovertrædelse eller ej, synes jeg passende kunde ligge hos Dommeren; det vilde ogsaa være lidt upraktisk, hvis vi, der arbejder ude i Provinsen, skulde staa ret for et Arbejdsraad, der har Sæde i København. Og Anklagemyndigheden lægger man hos Organisationerne, i hvert Tilfælde skal de godkende en vis Anklage. Der er imidlertid den Forskel, at naar Arbejdsgiveren skal anklages, er det baade Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisation, der skal godkende Anklagen, medens det, hvor det er Arbejderne, der har overtraadt Loven, er Arbejderorganisationerne alene, der skal gøre det. Dette nævner jeg i Forbindelse med, at vi maa have et Forbud, der løber parallelt med det, at Folk ikke gaar paa Arbejde i den Tid, de skal spadserere.

Til Slut staar der, at denne Lov gælder, indtil Arbejdsløshedstallet er lige saa langt nede, som det var i 1930. Saa vil Loven vist gælde længe, for Arbejdsløshedstallet kommer vist ikke saa langt ned foreløbig. Før 1931 var den normale Tilgang til Arbejdsløshedskasserne 6 000 om Aaret, i sidste Treaar har den været 25 000 om Aaret, saa det bliver vist meget vanskeligt at faa Arbejdsløshedstallet ned til 1930-Tallet, og det til Trods for, at Beskæftigelsesgra-